

29 Σεπτεμβρίου 2015

Μοναχός Ζαχαρίας Διονυσιάτης (1909 - 2000)

/ [Συναξαριακές Μορφές](#)

Image not found or type unknown

*Ο π. Ζαχαρίας Διονυσιάτης τη μέρα της εις Μεγαλόσχημον
μοναχόν κουράς του στις 30 Μαρτίου 1996*

μοναχού Ιωσήφ Διονυσιάτου

Στην πολυετή πορεία της μοναχικής μου ζωής (1964-2015), γνώρισα πλήθος μοναχών, οι οποίοι σήμερα βρίσκονται στην εν ουρανοίς Εκκλησία των

πρωτοτόκων. Απ' αυτούς, πολλοί εγκατέλειψαν τα εγκόσμια στο άνθος της ηλικίας τους, άλλοι μεσήλικες και άλλοι σε γεροντική ηλικία. Απ' όλες αυτές τις ηλικίες γνωρίσαμε αγίους ανθρώπους. Μάλιστα ένα μέρος εξ αυτών ήσαν εξ εγγάμων. Δεν έχει σημασία τι ζωή έκαναν πρωτύτερα, σημασία έχει τι ζωή έκαναν αφ' ότου άκουσαν και υπάκουσαν στη φωνή της ουράνιας κλήσεως. Και ο Απόστολος Πέτρος ήταν εξ εγγάμων, όμως άμα τη κλήσει ακολούθησε τη φωνή του Διδασκάλου Χριστού, σε βαθμό να έχει παρρησία να λέγει προς το Σωτήρα «Ιδού ημείς αφήκαμεν πάντα και ηκολουθήσαμεν σε» (Ματθ. ιθ'27). Αλλά αν εξε-τάσουμε και τη Χριστιανική τους διαγωγή προτού μονάσουν, διαπιστώνουμε, ότι ήδη από τον κόσμο ασκούσαν αρετή και τηρούσαν πιστά τις εντολές του Ευαγγελίου. [Οι Άγιοι Ξενοφών και Μαρία](#) μόνασαν σε μεγάλη ηλικία κι όμως στην αρετή υπερέβαιναν τα τέκνα τους που μόνασαν από νέοι. [Ο Άγιος Συμεών](#), ο κτίτωρ της Ιεράς Μονής Χιλανδαρίου, αν και ακολούθησε σε γεροντική ηλικία τον υιό του [Άγιο Σάββα](#) στο μοναχισμό, εν τούτοις ονομάζεται μυροβλύτης, διότι μετά θάνατον μυρόβλυσε ο τάφος του και τελεί μέχρι σήμερα αμέτρητα θαύματα.

Στην Ιερά Μεγίστη Μονή Βατοπαιδίου πρόσφατα εγκαταβίωσαν αρκετοί και έγιναν μοναχοί εξ εγγάμων, οι οποίοι άφησαν ανεξίτηλα τα ίχνη τους για τον υποδειγματικό βίο που έζησαν. Αξίζει να μνημονεύσω τα αείμνηστα Γεροντάκια Φιλάρετο, Ιωακείμ, Ερμόλαο, Τρύφωνα κ.ά., για τους οποίους κάποτε αξίζει ν' ασχοληθεί η Μονή κάπως πλατύτερα, προς παραδειγματισμό των νεωτέρων αδελφών.

Άλλο ένα τέτοιο όψιμο ρόδο της ερήμου είναι ένας μοναχός από την καθ' ημάς Ι. Μ. Διονυσίου, ο οποίος αν και απετάγη τον κόσμο γέρος, όμως υπερέβαινε ως προς την αρετή πολλούς που εγκαταβίωσαν από νέοι.

Ο μοναχός αυτός ονομαζόταν κατά κόσμον Γεώργιος Μπουσουλέγκας και αφού έλαβε το μοναχικό σχήμα ονομάστηκε Ζαχαρίας.

Ο Γεώργιος κατήγετο από τη Βέρροια και γεννήθηκε από ευσεβείς γονείς το 1909. Από μικρός ήταν εργατικός και υπάκουος στους γονείς του. Μάλιστα για να κερδίζει τα προς το ζην και να βοηθά οικονομικά καλύτερα τους γονείς του έγινε ένας από τους σπουδαιότερους τυροκόμους της εποχής του.

Κατά τα έτη 1929-30 τον κάλεσαν στην Τουρκία σ' ένα μεγάλο τσιφλικά με χιλιάδες αιγοπρόβατα να φτιάχνει τυρί.

Από την ημέρα που μπήκε στο κτήμα του Τούρκου ο Γιώργος, αν και δεν ήταν Οθωμανός, διαπίστωσε όμως το αφεντικό ότι οι ευλογίες του Αλλάχ (του Θεού), τον είχαν κατακλύσει. Αλλά και ως τεχνίτης ο Γιώργος έφτιαχνε τέτοιο ωραίο τυρί

που έγινε παντού ξακουστό. Αφού είδε, έκατσε και σκέφτηκε καλά ο αγάς και λέει στη γυναίκα του: «Μπρε χανούμισσα, άλλο καλύτερο γαμβρό για την κόρη μας δεν βρίσκουμε. Σύμφωνοι; Σύμφωνοι». Φωνάζει λοιπόν τον υπάλληλο και του λέει: «Μπρε Γιώργο, βλέπεις αυτό το ατελείωτο τσιφλίκι, τα ζώα, τα δένδρα, τα σπίτια; Εσύ θα τα κληρονομήσεις. Όλη κι όλη μια μονάκριβη κόρη έχω. Θα σας παντρέψω και όλα δικά σας». Και ο Γιώργος πώς αντέδρασε; Χωρίς καν να το σκεφτεί απαντά: «Αφέντη μου, όχι μόνο το τσιφλίκι, τον κόσμο να μου χαρίσεις, την πίστη μου δεν την αλλάζω». Επιμένει ο Τούρκος, επιμένει ο Γιώργος. Στο τέλος ο Τούρκος αγανακτισμένος αρπάζει ένα μεγάλο μαχαίρι και με απειλή του λέει: «Παίρνεις την κόρη μου ή σου κόβω το κεφάλι». Και ο γενναίος ομολογητής και κατά πρόθεση μάρτυρας σκύβει το κεφάλι: «Ορίστε, αφέντη μου, κόψε το». Τότε αλλάζει ύφος το αφεντικό παρατάει τη χατζάρα, τον βάζει στην αγκαλιά του και του λέει με θαυμασμό: «Μωρέ μπράβο! Τί είσαι συ, ρε Γιώργο, να βάζεις κάτω και το κεφάλι για την πίστη σου;». Έκτοτε ο αγάς τον εκτιμούσε περισσότερο γιατί κατάλαβε ότι ο υπάλληλός του ήταν πολύτιμος.

Έλα όμως που είχαμε και συνέχεια. Στην Τουρκία τότε δεν πήγε μόνος· ήταν μια ομάδα από νέους που μετανάστευσαν για λόγους οικονομικούς. Οι νέοι αυτοί τα βράδια συναντιόντουσαν και έκαναν παρέα. Στη συζήτησή τους διηγείται ο Γιώργος το περιστατικό. Τί έγινε νομίζετε; Του είπαν συγχαρητήρια; Τουναντίον όλοι μαζί τον έβγαλαν παλαβό. «Ρε κουτέ, σε μια μέρα θα γινόσουν εκατομμυριούχος και προτίμησες θάνατο; Είσαι παλαβός».

Κι όμως ο Γιώργος ποτέ δεν μετάνιωσε. Προτίμησε να γίνει «διά Χριστόν» παλαβός αλλά και κατά πρόθεση μάρτυρας, παρά πλούσιος και αρνητής.

Αφού ο Γιώργος δούλεψε τίμια 2-3 χρόνια στην ξενιτειά επιστρέφει πάλι στη πατρίδα. Δεν άργησε να γνωρίσει μια σεμνή κοπέλλα από το γένος μας, την Δέσποινα, την οποίαν νυμφεύθηκε κατά το έτος 1937 με την οποίαν έζησαν υποδειγματικό έγγαμο βίο και έφεραν στον κόσμο τέσσερα παιδιά. Απ' αυτά, ο Νικόλαος, σε ηλικία 22 ετών ακολούθησε μοναχικό βίο εγκαταβιώσας στη συνοδεία του αιμνήστου Γέροντός μου παπα-Χαραλάμπους, όταν ακόμα βρισκόμασταν στο μεγάλο Χιλανδαρινό κελλί Μπουραζέρι. Μετονομάσθηκε Μοναχός Παντελεήμων και λίγο αργότερα προήχθη σε ιερομόναχο, ο οποίος κοσμεί μέχρι σήμερα την Ι. Μ. Διονυσίου, στην οποίαν προσεκλήθη η αδελφότης μας να την επανδρώσει λόγω λειψανδρίας.

Εκεί που έδωσε μεγάλες εξετάσεις σαν λαϊκός ήταν στον πόλεμο του '40. Επιστρατεύθηκε μαζί με όλους τους νέους και πολέμησε στην πρώτη γραμμή στο αλβανικό μέτωπο. Θυμόταν και μας έλεγε: «16 επιθέσεις στην πρώτη γραμμή είχαμε με τους Ιταλούς. Οι σφαίρες σφύριζαν δίπλα μας, σχίζαν πολλές φορές τα

πουκάμισά μας, χωρίς να μας αγγίξουν. Εκεί είναι που βλέπαμε την προστασία του Χριστού και της Παναγίας ολοφάνερα. Δυστυχώς όμως, δεν έφτανε που η ζωή μας κινδύνευε κάθε μέρα, υπήρχαν και στρατιώτες που ο νους τους ακόμα ήταν στην ασωτία και τη βλασφημία. Φεύγαν από το μέτωπο να πάνε στα καταγώγια της ασωτίας. Ε, λοιπόν, το είδαμε με τα μάτια μας, λες και τους ψάχναν οι σφαίρες. Όσα θύματα είχαμε, ήταν όλοι αυτής της διαγωγής. Εγώ ζούσα με το φόβο του Θεού και με κύριο όπλο την προσευχή. Αυτό δεν μπόρεσε να παραμείνει απαρατήρητο από τους συστρατιώτες μου. Όταν λοιπόν είχαμε βομβαρδισμούς και οι σφαίρες με κύκλωναν, κολλούσαν πάνω μου. Τους έλεγα: 'Τι κάνετε ρε παιδιά; Αφήστε με'. Και εκείνοι μου απαντούσαν: 'Εσύ είσαι δίκαιος, να γλυτώσεις και μας'».

Αξιώθηκε προς ώραν να δει τη δόξα της Ελλάδος να επεκτείνεται στη Βόρεια Ήπειρο. Δεν άργησαν δυστυχώς να ακολουθήσουν τα σιδηρόφρακτα άρματα των Γερμανών και να ζήσει και πάλι η ταλαίπωρος πατρίδα υπό το ζυγό των Γερμανών μέχρι το '44. Εξ ανάγκης ο τακτικός στρατός διελύθη και ο Γιώργος επέστρεψε στην οικογένειά του με την οποία άντεξε τους χρόνους εκείνους της σκληρής δοκιμασίας του γένους μας.

Ο Γιώργος κατά τα έτη 1955-56 προσεκλήθη στην Κύπρο όχι μόνο να εργαστεί αλλά και να μεταδώσει την τυροκομική τέχνη που ήξερε. Σημειωτέον ότι στην Κύπρο το κύριο είδος τυριού που παράγεται είναι το χαλλούμι. Ενθυμόταν λοιπόν ο Γιώργος τότε τον απελευθερωτικό αγώνα της Ε.Ο.Κ.Α. Πόσες φορές οι Άγγλοι έκαναν έφοδο στο τυροκομείο, τα αναποδογύριζαν όλα μήπως βρουν όπλα! Συλλάμβαναν υπόπτους, κατά το πλείστον αθώους, τους οδηγούσαν στα κρατητήρια, ακολουθούσαν ξυλοδαρμοί και κατ' οίκον περιορισμοί. Όλα παρέμειναν ανεξίτηλα στη μνήμη του Γιώργου.

Ο π. Ζαχαρίας Διονυσιάτης μαζί με τον κατά σάρκα υιό του Στέλιο Μπουσουλέγκα

Όμως έμελλε και εδώ να δώσει πάλι παρόμοιες εξετάσεις με την Τουρκία. Βλέποντας το αφεντικό ένα τόσο καλό τεχνίτη και την επιχείρηση να προοδεύει, του προξενεί κι αυτός την κόρη του για γάμο. Και πάλι ο αδαμάντινος το απέρριψε ασυζητιτί. «Βρε» του λέει «όχι υπάλληλος, αφεντικό θα γίνεις και δεν δέχεσαι»; Και ο Γιώργος με πολλή ευγένεια: «Ευχαριστώ, αλλά είμαι παντρεμένος με παιδιά και δεν αρνούμαι το γάμο μου». Έτσι λοιπόν και με αυτές τις εξετάσεις και με βαθμό πάλι άριστα, τόσο ως τυροκόμος, κυρίως όμως επί αρετή, επέστρεψε πίσω στην οικογένειά του.

Όλη η ζωή του Γιώργου πέρασε με σκληρές δοκιμασίες. Μια άλλη μεγάλη δοκιμασία ήταν ν' αρρωστήσει η ευλαβής σύζυγός του Δέσποινα με σακχαροδιαβήτη βαρειάς μορφής. Ο καλός σύζυγός της, μοιράζεται μαζί της και τις θλίψεις με αποκορύφωμα το 1984 να της αφαιρέσουν και τα δύο πόδια εξ αιτίας του σακχάρου. Έκτοτε μέχρι την κοίμησή της το 1991 καθόταν σε καροτσάκι και την υπηρετούσε ο Γιώργος με πολλή ευχαρίστηση.

Κατά διαστήματα άφηνε κάποιο από τα παιδιά του κι ερχόταν στο Άγ. Όρος στο οποίο και φυτεύθηκε μέσα του η επιθυμία μετά το θάνατο της συζύγου του να γίνει μοναχός. Όπως ήταν επόμενο την μαρτυρική αυτή ζωή άντεξε αγόγγυστα η Δέσποινα μέχρι το 1991, που την εκάλεσε ο Κύριος για να την αναπαύσει στις ουράνιες Μονές.

Ο Γιώργος τότε μαζί με τη θλίψη συγκέρασε και την χαρά, ότι πλέον ήταν ελεύθερος να εκπληρώσει τον πόθο του. Αλλά και σ' αυτήν την ηλικία ο πολυμήχανος εχθρός δεν έπαψε να στήνει παγίδες. Μόλις πέρασαν τα 40 της Δέσποινας τον επισκέπτεται μια γειτόνισσα. Γιατί λέτε; Για να του φέρει προξενιό.

«Είναι μια γνωστή μου, που έχει τόσα εκατομμύρια στην Τράπεζα και σε θέλει να την παντρευτείς. Μόνο με τους τόκους θα ζήσετε ζωή χαρισάμενη». Της λέει ο Γιώργος: «Ευχαριστώ, δεν ξαναπαντρεύομαι». Εκείνη επιμένει: «Βρε, μην είσαι κουτός, θα ζεις τρισευτυχισμένος... κλπ». Ο Γιώργος και πάλι της το απέκλεισε ασυζητητί.

Στο Άγιον Όρος (1993-2000)

Αφού ο Γιώργος τακτοποίησε όσα οικογενειακά προβλήματα προέκυψαν μετά την χηρεία, ως διψώσα έλαφος, έστω και την ενδεκάτην, μεταβαίνει οριστικά στη Μονή Διονυσίου δίπλα στο παιδί του, τον ευλαβή ιερομόναχο Παντελεήμονα. Πνευματικός του ήταν ο αείμνηστος Γέροντάς μου π. Χαράλαμπος. Αν και ήδη παραιτήθηκε από ηγούμενος όμως με την συναίνεση και του νέου ηγουμένου πανοσιολογιωτάτου Πέτρου, προκηρήσθη τον επόμενο χρόνο σε μεγαλόσχημον μοναχόν με το τιμητικό όνομα Ζαχαρίας, του πατρός του προστάτου της Μονής μας δηλ. του Τιμίου Προδρόμου. Ήταν πολύ συγκινητική η ατμόσφαιρα της εις μεγαλόσχημον κουράς του Ζαχαρίου. Έκτοτε αποτελούσε υπόδειγμα μοναχικού βίου. Εκτελούσε τον διατεταγμένο κανόνα, ερχόταν πρώτος στις ακολουθίες, έκανε υπακοή όσο του επέτρεπαν οι σωματικές του δυνάμεις και γενικά εμπύχωνε με τη ζωή του εμάς τους νεωτέρους. Κυρίως όμως διακρινόταν για τις περιεκτικές αρετές: την ταπείνωση, την αγάπη, την πραότητα, την υπομονή κλπ. Ποτέ κανένας δεν τον είδε να θυμώσει ή να παραφερθεί. Όταν τον παρακινούσαν να κάνει κάτι που ήταν παρά συνείδηση, με ηρεμία απαντούσε: «Ευχαριστώ δεν μπορώ ή δεν θέλω».

Εκτός των άλλων ήταν κοσμημένος με την μακαρίαν απλότητα. Καθόταν πολλές φορές έξω από την πόρτα της Μονής. Πολλοί προσκυνητές βλέποντας ένα γεροντάκι, τον πλησίαζαν για συμβουλές· αυτός δεν σκεφτόταν να υποκριθεί τον παλαιόν ασκητή, αλλά με απλότητα έλεγε: «Εγώ λίγα χρόνια έχω εδώ μοναχός· έχω όμως υιό που είναι εδώ 35 χρόνια. Είναι και πνευματικός. Εκεί να πάτε». Ωστόσο με απλά λογάκια ωφελούσε πάρα πολλούς προσκυνητές, διότι τα λόγια του ήταν βιωματικά.

Έτσι, λοιπόν, όπως οι μάρτυρες δεν είναι ότι κατά τύχην βρέθηκαν σε διωγμούς και μαρτύρησαν, αλλά έζησαν πρώτα υποδειγματικό βίο και ως επισφράγισμα στέφθηκαν με το μαρτύριο, έτσι και ο αείμνηστος αδελφός Ζαχαρίας αφού έζησε υποδειγματικό έγγαμο βίο ως επισφράγισμα εστέφθη με το αγγελικό σχήμα και κατετάγη στον χορό των μοναζόντων.

Έζησε μέχρι το 2000. Τότε ο Κύριος τον εκάλεσε στις ουράνιες σκηνές όπου είναι «των ευφραινομένων η κατοικία». Αιωνία αυτού η μνήμη.